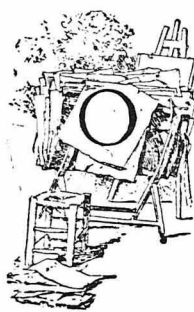

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΑΝΤΕΛ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ

ΑΑ γελοῖσαν γύρω τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκα μέσα σ' ἕναν ὠραῖο κῆπο. Εἶχα ἐκεῖ συντροφιά καὶ πολλὰ ἄλλα λουλούδια καὶ φυτά. Μὲ περιποιῶταν μιά νόστιμη κοπέλ-
 ρα, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐσανθὲ ἀπολάνο
 μου καὶ μὲ καμάριον. Τὴν ἀγαποῦσα πά-
 ρα πολὺ, γι' αὐτὸ καὶ κάθε φορὰ ποὺ τὴν
 ἐβλεπα αἰσθανόμουν μιά ἐξαιρετικὴ χαρά.
 Μιά μέρα ἡ κοπέλλα κίνησε νάρθῃ πάλι
 κοντὰ μου, ἀλλά τότε τὴ συνάδευε κάποι-
 ος νεὸς λιγακι μεγαλύτερος ἀπ' αὐτή.
 Περαιτοῦσαν μαζί κοιθενταζόντας κ' ὤ-
 ταν ἐφτάσαν κοντά μου κἀθισαν σ' ἕνα πέ-
 τρινο καθίσμα δίπλα μου.

— Μάξιμ, εἶπε ἡ νέα στὸ νέο, σήμε-
 ρα θέλω νὰ σε μαλῶσω γιὰ καλὰ... Τί γίνη-
 κες δὺο μέρες τώρα ποὺ δὲν ἔσκησα κεφάλι
 καθόλου; Ἄλλοτε βρισκόσουν ὅλη τὴν ὥ-
 ρα κοντὰ μου καὶ τώρα βαρνεύσαι νὰ πε-
 ραχτῆς μιά στιγμή νὰ με δῆς... Αὐτὸ εἶπε ἀχαρὰκτιριστὸ!

— Γιατί εἶσαι τόσο κακὴ, Αἰρηλία μου; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ
 τρυφερότητα. Δὲν ξέρεις τίς ἀνάγκες μὲν μ' ἀφήνει νὰ
 σὲ ζητήσω σὲ γάμο ἀπὸ τὸ δοῦκα ντ'; Ἰτζὲλ ποὺν γίνῃ ὁ διορισμὸς
 μου; Ἔχω δὺο μέρες τώρα ποὺ δὲν ἔσκησα κεφάλι σ' ἕνα
 τῆ δουλειά.
 — Καλὰ, καλὰ, δὲν τὸ εἶπα γιὰ νὰ σε λυτήσω, ἀποκρίθηκε ἡ Αἰ-
 ρηλία χαμογελώντας. Σὲ συγχωρῶ μ' ὅλη
 τὴν τέρψη καὶ γιὰ νὰ πεισθῆς ὅτι δὲν
 σοὺ κρατῶ κάποια σοὺ προσφέρω αὐτὸ τὸ μι-
 κρὸ δωρο.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἔβγαλε ἀπὸ
 τὴν τσέπη τῆς ἕνα μικρὸ φαλλίδι καὶ μ' ἐξο-
 ργε ἀποχωρίζοντάς με ἀπὸ τ' ἄλλα ἀδέφτερα
 μου. Μὲ κίτταξε γιὰ λίγο εὐχαριστημένη καὶ
 χωρίς νὰ καταλάβῃ τί νόνο δοξάσμου μ' ἔδω-
 σεν στὸ Μάξιμο. Ἐκεῖνος μὲ πήρε στὸ χεῖρ
 του, τὴν εὐχαρίστησε μὲ λόγια εὐγενικά καὶ
 μοὺ εἶπε:

— Τί χαριτωμένο ποὺ εἶσαι!...

Ἐπειτα μ' ἔβαλε στὴ μπουτονιέρα του καὶ
 σὲ λίγες στιγμὲς, ἀφοῦ ἀπααρτίθησε τὴν Αἰ-
 ρηλία ἀναχωρήσε παίρνοντάς με καὶ μένα μα-
 ζὺ του.

Ὁ καινούργιος κόσμος ποὺ ἔδλεπα μπρο-
 στά μου μ' ἔκανε νὰ λημονήσω γυρίζοντα
 τοὺς πόνους μου. Περνάσαμε μαζί μὲ τὸ Μά-
 ξιμο ἕνα κεντρικὸ βουλιβάρτο, ἐνεθίκαμε τὴ
 σκαλιά ἐνὸς πολιτελοῦς μεγάρον καὶ σὲ λίγο
 μήκαμε μέσα σ' ἕνα ὠραῖο δωμάτιο. Ἰτζὲ
 ὁ νέος κύριός μου, ἀφοῦ ξεκοιμήστηκε λίγο,
 γέμισε ἕνα μεγάλο ποτήρι καὶ μ' ἔβαλε ἐξέ-
 κει μέσα. Μόλις ἡ ὄψις μου δοσιώστηκε στὸ κα-
 θαρὸ νερὸ, ἀμέσως συνήλθα κ' ἀπὸ κείνη
 τὴ στιγμή ἄρχισα νὰ μὴ συλλογίζομαι τόσο πολὺ τὸν κῆπο μου.

Ἐπειτα ἄρχισα νὰ ἐξετάζω μὲ περιέργεια τὸν κύριό μου, γιατί
 φανταζόμουν ὅτι θάμεινα μαζί του πολλὴν καιρὸ. Ἦταν εἰκοσιπέντε
 περίπου χρονῶν, ἠψηλὸς καὶ ὠραῖος, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του φαινόταν
 κάπως καταβεβλημένο ἀπ' τὴν διασκεδάσει. Ἀφοῦ ἄναψε ἕνα τσι-
 γάρο, κάθισε σὲ μιά καρέκλα κ' ἄρχισε νὰ χηπτῶ τὸ πόδι του στὸ
 πάτωμα μ' ἀντισημονήσια, κιντίζοντας ὁλοένα τὸ ρολόι του. Σὲ λίγο
 σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του κ' ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες δεξιὰ κ' ἀρι-
 στερά, ἐνὸς ἡ ταραχὴ του μεγάλωνε. Σὲ μιά στιγμὴ ἐκοιμήτηκε ὁ ἦ-
 χος ἐνὸς κοινοῦ κ' ὁ Μάξιμος ἔτριξε γεμάτος χαρὰ νὰ ὑποδει-
 χτῆ μὴ νὰ ποὺ ἔμειναν.

— Μαρία, τῆς εἶπε κιντίζοντάς τὴν μὲ περιπάθεια, φοβοῦμαι πὼς
 δὲν θάρῃς κ' εἶχα στενωχωρηθῆ...
 — Σοὺ τὸ εἶχα ὑποσχεθεῖ, ἀγαπητὴ μου, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ πα-
 ραθῶ τὸ λόγο μου, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη χαμογελώντας μὲ νάξι. Καὶ
 γιὰτὶ ἀμφεβάλεις, κίριέ μου;

— Θά σοὺ πῶ τὴν ἀλήθεια, Μαρία. Χτὲς τὸ βράδυ ἀκόμα σ' εἶδα
 στὸ Μελόδωρα, μέσα στὸ θεωρεῖο τοῦ βαρδάνου ντὲ Βὼ καὶ ἀμέσως
 κινεῦντῃρα ἀπὸ ζήλεια.
 — Ὅστε εἶσαι καὶ ζηλιάρης; τοῦ
 εἶπε ἡ Μαρία γελῶντας.
 — Ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ὁμολογῶ
 σοῦ, Μαρία. Ἀλλὰ μπροστά στήν ἀ-
 γάτη μου...

— Ἐλα, ἀφῆσε τὰ αὐτὰ, τοῦ εἶ-
 κεῖνη διακόποντάς τον. Τὸ ἀμάξι
 μου εἶνε κάτω καὶ περμένει. Διάταξέ

νά σοὺ σελλῶσουν τὸ ἄλογο νὰ βγούμε περιπάτο στὸ δάος...

Ἐξαφνα ἡ νέα αὐτὴ μὲ εἶδε καὶ εἶπε στὸν Μάξιμο:

— Τί ὠραῖο ποὺ εἶνε αὐτὸ τὸ ρόδο! Θὰ τὸ πάρω...
 — Ἀφῆσε το, σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος, καθὼς ἄπλωνε τὸ
 χεῖρ τῆς πρὸς τὸ μέρος μου.

— Φαίνεται πὼς τοχεῖς χάρισμα ἀπὸ καμμιά μαθήτρια παρθενα-
 γωεῖας, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη παίρνοντάς με.

— Ἐ, ἀφοῦ σοὺ ἀρέσει τόσο πολὺ, εἶνε δικὸ σου. Μήπως δὲν σοὶ
 ἀνίχνουν ὅλα ὅσα βρισκονται ἐδῶ μέσα;

— Ἀ, τώρα μπράβο! Μιλᾶς πολὺ λογικά, βλέπω...

Ὁ Μάξιμος τὴν ἀγάλλισε καὶ τραβῶντας τὴν κοντὰ του τὴν ἐφι-
 λησε στὰ μάτια. Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάστηκε ἕνας ὑπηρετὸς καὶ
 τοῦ ἀνῆγγελε ὅτι τὸ ἄλογο ἦταν ἔτοιμο. Ὁ Μάξιμος πρόσφερε τότε
 τὸ μπράσο του στὴ νέα καὶ κατέθηκαν κάτω μαζί.

Προχωροῦσαν τώρα μὲτ' ἀπὸ μιά μεγάλη λεωφόρο, ἡ Μαρία μέσα
 στ' ἀμάξι κ' ὁ Μάξιμος καθάλα στ' ἄλογο του. Ὁ δρόμος ἦταν
 γεμάτος ἀπὸ ἀμάξια, ἄλογα, γυναικες κ' ὁ οὐρανὸς φοριζόταν ἀπὸ
 τὸν ἥλιο, ποὺ πλησίαζε στὴ δύσι του. Ἡ Μαρία, ἐνῶ μιλοῦσε μὲ τὸ
 συνοδὸ τῆς, κίτταξε γύρω τῆς μὲ τρόπο καὶ φανόταν κάπως ἀνί-
 σχυρ.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τ' ἀμάξι τῆς ἐρχόταν ἐφίππος ἕνας κομ-
 ψὸς νέος, ὁ ὁποῖος παρακολοῦθοσε καὶ τὴν ἐλαχίστη κίνησι τοῦ Μα-
 ξίμου κ' ἔδειχνε πὼς ἡ παρουσία του κοντὰ στὴ νέα τὸν ἔστοχεο τοῦ
 ὀφθαλμοῦ. Σὲ μιά στιγμὴ ἡ Μαρία γέμισε πᾶσι τὸ κεφάλι τῆς μ' ἀδη-
 μονία καὶ βλέποντας τὸ νέο τόσο κοντὰ στὸ Μάξιμο, κοκκίνισε. Τὸ
 βλέμμα ποὺ ἄλλαζε μαζί του κορυφᾶ ἔφαν-
 ῆνε γὰρ καὶ φόβο μαζί, γιατί στὸ προσω-
 πὸ του εἶδε ζωγραφισμένο τὸ πείσμα καὶ τὴ
 ζηλοτυπία.

Ὅταν εὖς λίγο ὁ Μάξιμος σταματήσε γιὰ
 νὰ κοιθεντῆσῃ μὲ δὺο φίλους του, ὁ νέος
 ποὺ τοὺς παρακολοῦθοσε ἔβιασε τὸ ἄλογο
 του καὶ πλησίασε γρήγορα τὸ ἀμάξι τῆς
 Μαρίας.

— Σῶτα, Ἐρρίκο, σῶτα, τοῦ εἶπε ἐκεί-
 νη βιάζοντάς καὶ συγχρόνως μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ
 στήθος τῆς καὶ μ' ἔβαλε στὸ χεῖρ του.

Ἐνῶ ὅμως ὁ νέος ἐτοιμαζόταν νὰ μὲ
 πάρῃ, ὁ Μάξιμος βροθῆκε ἄξαφνα κοντὰ
 αὐς, εἶδε τί ἔγινε καὶ μ' ἄρταξε μὲ τόση
 βία ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Ἐρρίκου, ποὺ αἰσθάν-
 ῃνα ἕναν πόνου δυνατὸ. Μερικά πέταλα ποὺ
 ἔμειναν στὸ χεῖρ τῆς Μαρίας, ποὺ εἶχε γί-
 νει κατάχλωμη ἀπ' τὴν συγκίνησι. Ὁ Μάξι-
 μος μ' ἔσφιξε μὲ λύσσα καὶ μὲ ξανάβαλε
 στὴ μπουτονιέρα του.

— Κύριε, αὐτὸ τὸ λουλοῦδι ἦταν δικό μου,
 τοῦ εἶπε τότε ὁ Ἐρρίκος μὲ φωνὴ ποὺ ἔ-
 τρεμε ἀπ' τὴν ὄργη.

— Δοκίμασε νὰ τὸ πάρτε λουτιῶν, ἀπάν-
 τησε ὁ Μάξιμος μὲ ψυχρότητα.

Ὁ Ἐρρίκος ἄπλωσε τότε τὸ χεῖρ του νὰ
 μ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ μπουτονιέρα τοῦ Μαξίμου, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸν ἔ-
 πιεσε ἀπ' τὸ μπράσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἐπιμένετε. κύριε, ἐλάτε αἴριο τὸ προῖ στὸ σπίτι μου νὰ
 τὸ πάρτε...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλε τὸ ἐπισκεπτήριό του καὶ τὸ
 ἔδωσε στὸ νέο, ὁ ὁποῖος τὸ κρέτησε καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ δικὸ του
 λέγοντας:

— Ἐχετε δίκην, κύριε. Λοιπὸν σύμφωνα, αἴριο...

Ὁ νέος πήρε τὸν ἀντίθετο δρόμο καὶ ἀπομακρόνησε, ὁ Μάξιμος
 ἐπλησίασε τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ ἐξακολουθήσει τὸν περιπάτο μαζί μὲ τὴ
 Μαρία κ' ἐγὼ λιποθύησα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βροθῆκα πάλι μέσα στὸ ποτήρι, ἀπ' ὅπου μ' εἶ-
 χε πάρει ἡ ἀπαιτητικὴ ἐπισκέπτρια. Τὸ νερὸ μὲ ὠφέλησε καὶ αἰγά-
 σιγὰ συνήλθα ἀπὸ τὸ βαρὺ λήθαργο, στὸν ὅτιο ἦμιον βυθισμένο. Δο-
 κίμασα τότε νὰ θυμηθῶ τὰ περιστατικὰ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ μοῦ φαι-
 νόταν πὼς εἶχε περάσει πολὺ διάστημα ἀπὸ τότε.

Τὸ παρόντο ἦταν ἀνοικτὸ καὶ μὴ δροσερὴ αἴρα ἔμειναν στὸ δω-
 μάτιο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε μιά γλῆκα ἀπερίγρηπη κ' ὁ ἥλιος ἔστειλε
 ἄπ' αὐτοῦ στὸ ποτήρι μου. Σὲ λίγο εἶδα
 νὰ μπαῖνι μέσα μιά πεταλοῦδα μ' ὀ-
 λόχουσα φτερά καὶ νὰ κάθεται ἀπ' ἄ-
 νω σὲ κάποιο ρόδο τοῦ διπλανοῦ ἄν-
 θοδοχείου γιὰ νὰ πετάξῃ ἔπειτα μὲ τὴ
 σημά σ' ὅλα...
 Αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦ ξανάφερε στὴ
 μνήμη τοὺς δικούς μου καὶ μὲ γέμισε
 λύπη στήν ἰδέα πὼς ἦμιον μακριὰ
 ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μου. Ἐκείνη

Τραβώντας τὴν κοντὰ του, τὴ φίλησε στὰ μάτια....

μ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴ μπουτονιέρα τοῦ Μαξίμου, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸν ἔ-
 πιεσε ἀπ' τὸ μπράσο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἄν ἐπιμένετε. κύριε, ἐλάτε αἴριο τὸ προῖ στὸ σπίτι μου νὰ
 τὸ πάρτε...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβγαλε τὸ ἐπισκεπτήριό του καὶ τὸ
 ἔδωσε στὸ νέο, ὁ ὁποῖος τὸ κρέτησε καὶ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ δικὸ του
 λέγοντας:

— Ἐχετε δίκην, κύριε. Λοιπὸν σύμφωνα, αἴριο...

Ὁ νέος πήρε τὸν ἀντίθετο δρόμο καὶ ἀπομακρόνησε, ὁ Μάξιμος
 ἐπλησίασε τὸ ἀμάξι γιὰ νὰ ἐξακολουθήσει τὸν περιπάτο μαζί μὲ τὴ
 Μαρία κ' ἐγὼ λιποθύησα.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βροθῆκα πάλι μέσα στὸ ποτήρι, ἀπ' ὅπου μ' εἶ-
 χε πάρει ἡ ἀπαιτητικὴ ἐπισκέπτρια. Τὸ νερὸ μὲ ὠφέλησε καὶ αἰγά-
 σιγὰ συνήλθα ἀπὸ τὸ βαρὺ λήθαργο, στὸν ὅτιο ἦμιον βυθισμένο. Δο-
 κίμασα τότε νὰ θυμηθῶ τὰ περιστατικὰ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ μοῦ φαι-
 νόταν πὼς εἶχε περάσει πολὺ διάστημα ἀπὸ τότε.

Τὸ παρόντο ἦταν ἀνοικτὸ καὶ μὴ δροσερὴ αἴρα ἔμειναν στὸ δω-
 μάτιο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε μιά γλῆκα ἀπερίγρηπη κ' ὁ ἥλιος ἔστειλε
 ἄπ' αὐτοῦ στὸ ποτήρι μου. Σὲ λίγο εἶδα
 νὰ μπαῖνι μέσα μιά πεταλοῦδα μ' ὀ-
 λόχουσα φτερά καὶ νὰ κάθεται ἀπ' ἄ-
 νω σὲ κάποιο ρόδο τοῦ διπλανοῦ ἄν-
 θοδοχείου γιὰ νὰ πετάξῃ ἔπειτα μὲ τὴ
 σημά σ' ὅλα...
 Αὐτὸ τὸ θέαμα μοῦ ξανάφερε στὴ
 μνήμη τοὺς δικούς μου καὶ μὲ γέμισε
 λύπη στήν ἰδέα πὼς ἦμιον μακριὰ
 ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους μου. Ἐκείνη

τη στιγμή αισθανόμουν τη μεγαλύτερη θλίψη της ζωής μου. Έβαψα είδα την πεταλούδα ν' αφήνει το άνθοβόλεο, να περιφέρεται άσκοπα για λίγο μέσα στο δωμάτιο και να κυττάει προς το μέρος μου με προσοχή. Άμέσως μέθισα από μια τρελή έλπιση, αλλά την ίδια στιγμή απογοητεύθηκα. Ή πεταλούδα με πλησίασε, μου έριξε από κοντά ένα βλέμμα και πέταξε αφήνοντάς με σε μια θανάσιμη απελπισία. Έτσι έμαθα πως ή νεότητά μου είχε πετάξει για πάντα και πως ή όμορφιά μου δεν αξίζει πιά τίποτε. Είχα γεράσει πια κι' έφευγε να περιμένει σύντομα το τέλος της ζωής μου.

Έβλεπα ότι έφραζε να ήσυχάζομαι στο μοραίο κι' έλεγειολογούσα τον έαυτό μου για τη θλίβεση τύχη που μου άφισε ή μοίρα. Ένω βρισκόμουν βυθισμένο σ' αυτές τις απαισιές σκέψεις, είδα να μπαίνει ή Μάξιμος γλυκός κι' αδνατισμένος, έχοντας το δεξί του χέρι τυλιγμένο μ' ένα μαντίλι. Είχε πληγωθεί στη μονομαχία με το νέο της προηγουμένης ήμέρας κι' ίσφορε άρκετα άπ' τόν πόνο.

— Σάς εύχαριστώ, καλοί μου φίλοι, είπε προς τους δυό άγγιστους που τόν συνώδευαν. Μού φανίκατε πολύ χρήσιμοι και σάς εύγνωμώω. Πονώ έξορατό τόσo!...

— Έ, έτσι τό ήθελε ή τύχη, άγατητέ Μάξιμε, άπάντησε ό ένας άπ' αυτούς. Μη στενοχωριέσαι όμως. Δέν είναι τίποτα, ένα έλαφρο γατσουσίτιμα που θα περάση μέσα σε δυό βδομάδες τό πολύ. Περαισκά σου λογόν...

Σέ μια στιγμή τό βλέμμα του Μάξιμου έπεσε άπάντω μου.

— Πολύ άκριβά μου στοίχισε αυτό τό ρόδο, είπε στους δυό άλλους. Αυτό τά-φταιζε όλα...

— Τι τά θέλεις, τόν διέκοψε ό ένας τους, τά ρόδα θάχουν πάντα άγκάθια...

— Έχει δίκη ή φίλος μας, είπε τότε κι' ό άλλος κύριος. Άν θέλεις ν' ακούσης τη συμβουλή μας, άγαπητέ Μάξιμε, άφησε μια για πάντα αυτή τη Μαριά. Είνε φίλαρσση κι' επιλόλιση γυνάικα, δέν πρέπει νά την ξαναδής πια, δέν σού ταιριάζει...

— Συμφωνώ πληρσοτάτα, κύριοι. Κι' άπό σήμερα στίλνω σ' ανάθεμα όχι μόνο τη Μαριά, αλλά κάθε θηλυκό όμοιο μ' αυτή...

Πλησίασε έπειτα κοντά μου, μ' άποταξε άπ' τό ποτήρι και με πέταξε στο δρόμο.

— Στο διάβολο, φώναξε, και σύ κι' όλα τά θηλυκά της γης!... Έπεσα μέσα στο χώμα. Άχ, Θεέ μου, πόσο πονούσα, πόσο πονούσα!... Πέρασε έπειτα ένα κάρο με σκονάδια και μ' έριξαν μέσα σ' αυτό. Κατρακύλισα πλάι σε μια γυναικεία καλτσουδέτα. Απ'ή, μόλις είδα τό γάλα μου, γέλασε και μού είπε:

— Φτωχό λουλούδι! Δέν την περιμενες βέβαια τέτοια τύχη. Μα αυτός είναι ό κόσμος, μικρό μου. Βοδία και δυσοδία... Ματαώτης... Άκαθαρία!...

Άφησα ένα βαθύ στεναγμό και λιποθύμισα.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΝΔΟΣ

Κάποια Άγγίλι κυρία, που ζει στις Ίνδίας, διηγητάσ σε μια Άγγίλική έφημερίδα τό ακόλουθο περιεργό γεγονός που της συνέβη που άλλω καιρού :

«Σέ ένα σπίτι, γειτονικό με τό δικό μου, κάψε πρωί έβγανε στο παράθυρο ένας μικρός Ίνδος κι' έτραψε τό γάλα του. Κατά τη διάρκειά του προγεμάτος τον τόν άκουσα πάντοτε νά κουμενάβη μόνος τον εΐθημα. Μιά μέρα, επειδή μού φάνηκε περιεργή αυτή ή ιστορία, βγήκα στην πόρτα του σαπιού μου και με μεγάλο μου τρόμο είδα ότι μέσα από τό φλιτζάνι του μικρού έβανε ήψηνα γάλα ένα φειδί εκούβρωσ. Τό μικρό δέν φανόνταν νά ενοςήλται καθόλου άπό τόν έπικίνδυνο όμορτάβη του, αλλά άπό καιρό σε καιρό του χτυπούσε έλαφρά τό κεφάλι του με τό κοντάκι και τό έλεγε γελώντας: —«Μπόμπερ! Μπόμπερ!» (Κακομαθημένο! Κακομαθημένο!). Τό φειδί όμως δέν άγριεσε καθόλου άπό τά άστεία του μικρού και έξακολούθησε νά πνή ήψηνα τό γάλα, όταν δέ έχόρτασε έχόθηγε σ' ένα θάμνο, εκεί κοντά.

«Εγώ, καθ' όλο αυτό τό διάστημα, στεκόμουν σαν ύπανοισμένη και δέν τολμούσα νά κινηθώ, γιατί κάθε κίνησής μου, έστω και ή παραμικρότερη, μπουρούσε νά κάνει τό φειδί νά διαγκάση τόν μικρό. Μόνον όταν έξαφανίστηκε τό έροπτο φανάρι μαρκεώς ύψηρότες μου, οι όποιοι έψαξαν στους θάμνους κι' έσκότασαν τό φειδί.

«Όταν τό παιδί τό έμαθε αυτό, άρχισε νά κλαίη άπαρηγόρητα και μές εινε ότι τό φειδί πήγανε επί εβδομάδες κάθε πρωί στο παράθυρό του και έβανε τό γάλα του μαζύ του σαν καλοί φίλοι.»

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΙΕΙΑΝ ΤΟΥ 1913

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ή όρημητικής των στρατιωτών μας. Ύπό βροχίν οδίδων. Ή κατάπληξις και ό θαυμασμός του μεράρχου Μισχοπεύλου. Ή άγριότης των Βουλγάρων στο Καραμπουνάρ. Μιά άπάν-έρωπη και φρικαστική πράξις των. Τά ιστορικά λόγια του βασιλέως πρό της μάχης του Κιλιάς κλπ. κλπ.

Ένα από τά συντάγματα μας, που έδρασαν περισσότερο κατά τον Έλληνοβουλγάρικό πόλεμο, ήταν και τό 8ο πεζικό. Ένω τό σύνταγμα αυτό κατέβαινε από τά ύψηματα της Μπάλτας στην πεδιάδα του Κιλιάς, άρχισαν νά πέφτουν από τις πιο προωθημένες θέσεις των Βουλγάρων ή πρώτες έχθρικές κανονίες.

Οι στρατιώτες μας όμως, συνηθισμένοι πια στη φωτιά, ιστοδίζηταν τόν κανονιοβολισμό με ειρωνικές άναφωνήσεις:

- Άρχισαν ή χαροτούρες, παιδιά!...
- Ζήτω!... Νά σάς ζήση!...
- Νά τό χαίραστε τό πυροβολικό σας!...
- Φτύστε τό νά μην άβισκαθή!...

Και με παρομοία ειρωνολογήματα προωθοΐσαν ολοένα προς τό μέρος τού έχθρου, χωρίς νά χάσουν ούτε στιγμή την άταραξία τους.

Σέ λίγο κατέφθασε μαζύ με τό επίτελειό του και ό μέραρχος Μισχοπούλος, ό όποιος ως γνωστόν είχε διακριθεί προηγούμενως κατά την πολιορκία του Μπζανιού. Μολις τόν είδαν οι στρατιώτες ένθουσιώστηκαν άκόμα περισσότερο κι' άρχισαν νά κραιγαΐζουν :

- Νά μας ζήσης, στρατηγέ Μπζανίτη!...
- Ζήτω ό αιδεμένιος μέραρχος!...

Ο Μισχοπούλος, βλέποντας τις ένθουσιώδεις αυτές εκδηλώσεις του στρατού, έμεινε κατάπληκτος και γρονώντας προς τους επίτελείς του τους είπε:

— Εγώ ήρθα εδώ για να τους ένθαρρύνω, τώρα όμως καταλαβαίνω ότι τό ίδιο θάταν κι' αν δέν έχοχόνον. Με τό κοράγιο πόνουν αυτό δέν θα σταματήσουν ούτε στην Σόφια!...

Μετά τη μάχη του Καραμπουνάρ, τό τάγμα των έθελοντών, με επικεφαλής τόν θηλυκό ταγματάρχη Γυαβάνη, πήγε νά διανυκτερεύση στο όμόνυμο Τουρκικό χωριό. Ή ύποδοχη που βρήκαν εκεί οι δικοί μας εν μέρος των Τουρκων εινε άνωτέρα πάσης περιγραψής. Όλα τά σπία ήσαν άνοιχτά για τους νικητάς, τους όποιους ό κάτοικοι έπειροποιήθηκαν με τά καλύτερα φαγητά τους.

—Ήρθατε να μές σάσετε άπ' τους τριάντους, έλεγαν έννοδντας μ' αυτό τους Βουλγάρους, από τους όποιους είχαν πάθει άπάνταστα δεινά. Αιτοί οι κακογούρι μας έσφαξαν τά παιδιά, μές άτιμωσαν τις γυναίκες, μές έληλατήσαν τις περιουσιές. Εύλογημένη άς εινε ή στρατά που σάς έφερε...

Για νά έννονηθί δέ τόσο μεγάλο ήταν τό μίσος των Τουρκων του Καραμπουνάρ κατά τών πρώην κατόχων του χωριού των, άρκετά νά αναφέραμε ότι οι Βούλγαροι μιά μέρα μάζεψαν όλα τά Τουρκόπουλα και τάκαψαν μέσα στο τάμι, χωρίς την παραμικρή άφορη!...

Την παραμονή της πολινέκρου μάχης του Κιλιάς ό Βασιλεύς Κωνσταντίνος άπλήθυνε τά κάτωθι ιστορικά λόγια προς τους άξιωματικούς του στρατού:

—Γνωρίζω ότι από την εποχή του Κόδρου μέχρι του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου κανέναν Έλληνα ήγεμάν και στραταρχή δέν άπέθανε στο κρεβάτι του. Ο άγώνας που άρχίζει αύριο ενέχει μεγίστη σπουδαιότητα για τό έθνος μας. Με δδύνη προδέλω ότι πολλούς από σάς δέν πρόκειται να τοις ξαναδώ στη ζωή. Δέν μπορώ νά σφίξω καθένας σ' τό χέρι χωριστά, αλλά μονάχα αυτό σάς λέγοι :

— Άξιωματικοί, τεθήτε επί κεφαλής των στρατιωτών σας και έκπληρώσατε τό καθήκον σας...

Και γρονώντας άμέσως προς τόν παριστάμενο Διάδοχο, έπρόσθεσε :

— Και σύ, Διάδοξε, πήγανε νά μητις επί κεφαλής του λούου σου!...

